

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 58

гр. Варна, 07.02.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в закрито заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Митев

Членове: Марин Цв. Атанасов
Деян Ив. Денев

като разгледа докладваното от Марин Цв. Атанасов Въззивно частно наказателно дело № 20223100600091 по описа за 2022 година

Производството е по реда чл.341,ал.2 НПК и 243 и сл. от НПК и е образувано по жалба на адвокат Г.З. като процесуален представител на П. С. В. срещу Определение № 901/22.12.2021г., постановено по ЧНД № 5157 /2021г. по описа на РС- Варна, с което е потвърдено постановление на Районна прокуратура Варна от 19.11.2021г. за прекратяване на наказателното производство по д.п. №270/2016 по описа на Сектор ПП при ОД на МВР Варна

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и необоснованост /немотивираност/ на атакуваното определение, тъй като направените в него правни изводи били необосновани и не кореспондиращи с фактическата обстановка, която пък не била установена правилно. В жалбата са наведени множество повтарящи се доводи, които в по голямото си съдържание за абстрактни, но могат да се обобщят с това, че в атакуваното определение не е направена правилна оценка на събрания доказателствен материал, което пък опорочава и изградените правни изводи. Част от жалбата представлява и упрек, че по делото не е назначена и нова тройна САТЕ, наложителна от обстоятелството, че извършените две единични са противоречиви по своето естество, без решаващият съд да изложи мотиви защо не кредитира втората по ред експертиза. Навеждат се твърдения, че именно от заключението в тази експертиза може да се направи извод, че водачът на инкриминираният автобус не изпълнил задължението си да се

увери, че всички пътници са заели свободните седалки в него, което пък е довело и до причиняването на телесното увреждане на П.В..

В заключение се моли атакуваното определение да бъде отменено.

След като се запозна с делото, настоящият състав установи:

Наказателното производство по д.п. № 270/2020г. по описа на сектор ПП при ОД на МВР Варна е водено срещу водача на автобус „С.У.“ с рег.№ **** за престъпление по чл.343,ал.1,“б.“ пр.2 НК - за това, че на 06.04.2020г при управление на посоченото МПС е нарушил правилата за движение по ЗДвП и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на П. С. В.

С постановление на прокурор от Районна прокуратура Варна от 19.11.2021г., на основание чл.243, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.1,т.1 от НПК е прекратил наказателното производство по д.п. №270/2016 по описа на Сектор ПП при ОД на МВР Варна.

Посоченото правно основание е разкрито в обстоятелствената част на постановлението, където е прието, че от събраните доказателства се прави категоричен извод, че водача на автобус „С.У.“ с рег.№ **** не е извършил нарушение на ЗДвП, което да е в причинна връзка с настъпилото увреждане на П.В..

Съобразявайки материалите по делото и трайната съдебна практика настоящия състав на ВОС намира, че определението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено, защото съдебният контрол върху досъдебното производство е обвързан от становището на разследващите относно квалификацията на извършеното. В този смисъл съдът не може да указва на прокуратурата за какви престъпления да се провежда наказателно разследване и срещу кои лица. Гаранциите за това са установени с Решение № 1 от 1999г. на Конституционния съд на Р.България относно пределите на съдебния контрол. Видно от постановлението за образуване на ДП, доколкото по делото няма повдигнато обвинение – предмет на производството е престъпление по чл. 343 ал.1,б. „б“ от НК, като липсват данни за спазване на условията на чл.161,ал.2 НК, с което възможен предмет да е друг текст от закона.

Тук е мястото да се отбележи, че постановлението на прокурора за образуване на наказателното производство от 13.07.2020г. по чл.343, ал.1, б.“б“ по бланкетния текст на посочената норма очевидно не е пълен поради

липсата на конкретика на нарушението на ЗДВП, и това е резултат от становището на органите на МВР за „извършено“ престъпление /в обстоятелствената част изрично посочено - от обективна и субективна страна/ в справка по преписка ЗМ № I-270 /2020г на сектор ПП при МВР Варна. Посоченото е не само несъобразяване с нормата на чл. 211,ал.1 НПК, но е и рефлектирало както на хода на разследването, така и на оценката на доказателствата и правните изводи от страна на жалбоподателят.

В резултат на проведеното разследване органите на досъдебното производство са установили фактическа обстановка, изцяло възприета и от РС Варна, която ВОС систематизира по следния начин:

На 06.04.2020 г., около 11:15 ч., на спирка „Окръжна болница“ в град Варна, П. С. В. се качила през втората врата в автобус „С.У.“ с рег № ****, управляван от И.И.М., който автобус се движел по маршрутна линия № 12 в посока центъра на града. В автобуса имало петима пътници, включително В.. Неустановен пътник - жена, която се качила преди В., седнала на първата седалка до втората врата на автобуса, а В. поставила дамската си чанта на втората седалка, която преди това държала в едната си ръка, като с тази ръка се хванала за дръжката на седалката. С другата ръка държала платнена торбичка, в която имало документи и един козунак. Автобусът, който бил снабден с автоматична скоростна кутия, потеглил с обичайната си степен на динамичност, която позволявала плавно потегляне, но поради това че В. не се държала за дръжката на седалката по начин, който да подсигури запазване на равновесието и при потегляне на автобуса, тя не успяла да се задържи здраво и паднала на пода. Друг неустановен пътник в хода на делото- мъж заедно с кондуктора в автобуса - св. Костадинка В., се приближили до В. и ѝ помогнали да се изправи. В резултат на падането В. наранила лявата си ръка, която започнала да се подува в областта на дланта. На спирка „Община Варна“, водачът на автобуса – св. И.М., подал сигнал до тел. 112. Медицинският екип пристигнал с линейка откарал В. в спешния кабинет на Окръжна болница.

В хода на разследването не е извършван оглед на местопроизшествие, като са разпитани установените свидетели. Към делото са приобщени и писмени доказателства - документи, заключения на СМЕ и две САТЕ експертизи.

Съгласно заключението на съдебно-медицинска експертиза в резултат на падането на В. в автобус „С.У." с рег № ****, същата е получила травматично увреждане, а именно счупване на лявата лъчева кост в долна трета с разместване на фрагменти, обусловило трайно затруднение в движението на ляв горен крайник за период не по-малък от 2,5-3 месеца.

От заключение на съдебно-автотехническа експертиза, е видно, че причина за настъпване на травматичното увреждане на П.В. е обстоятелството, че тя не е подсигурила безопасността си, придържайки се достатъчно здраво към детайли или елементи от пасивната безопасност, дръжки и ръкохватки, осигуряващи необходимата стабилност на пътуващите в обществения транспорт в градски условия. Изрично е посочено, че автобуса от марката „С.У." са изработени с автоматична скоростна кутия, която осигурява по-голяма плавност на динамичните показатели сравнение с другите автобуси и тролей в градския транспорт. Направен е извод, че падането на В. би могло да се избегне, ако тя е била седнала или се придържала по-здраво за дръжки и ръкохватки в автобуса.

В заключение на изготвена повторна съдебно- автотехническа експертиза е посочено, че водачът на автобуса е следвало да има видимост към всички пътници в автобуса, че същият не е възприел В., докато била права, тъй другите пътници му закривали видимостта, както и че падането на В. е можело да се избегне, ако водачът на автобуса бил изчакал всички пътници да седнат, но това не е сторено.

В атакуваното постановление е направен правен извод, напълно споделен и от първоинстанционния съд, че, водачът И.И.М. не е осъществил престъпление по чл.343, ал.1, б. „б", вр. чл.342, ал.1 от НК, тъй като не е нарушил правила за движение по ЗДвП. Същият е обоснован от фактическа страна, че падането на В. и получената в тази връзка травма са резултат на обстоятелството, че останала права /при наличие на свободните седалки/, като не се е държала по начин предотвратяващ загубата на равновесие, дори в случая извършеното плавно потегляне. Отхвърлени са като неистинни твърденията на В., че водача е потеглил рязко, еволюирало по време на очна ставка, че веднага след потеглянето и рязко е употребена спирачка. За да бъдат изключени тези твърдения прокурора е навел доводи, а ВРС ги е доразвил, че в тази част показанията са не само вътрешно противоречиви с

оглед описаните от нея възприятия за усложнена пътна обстановка - наличието на спрял, а не на потеглящ таксиметров автомобил, но и в противоречие с показанията на св. М. и В.. При идентична оценка на показанията на В., е изключено и заключението на повторната експертиза, за което е посочено, че е изградено на хипотези.

Намирайки горните фактически и правни изводи за правилни и съобразени с адекватна оценка на доказателствата ВОС намира, че жалбата е неоснователна. Данни за извършено деяние, което от обективна страна може да се подведе под чл.343 НК не е имало още при образуването на наказателното производство, тъй като не е установено нарушение на правилата за движение на ЗДвП. Правилно ВРС е констатирал, че повторната експертиза е била не нужна, а с оглед правилата на чл.153 НПК незаконосъобразно назначена. Не случайно в мотивите на постановлението, с което е взето решение за назначаване на повторната експертиза отсъстват изводи за това, че заключението на първата назначена САТЕ да е необосновано, поради което и да възниква съмнение за неговата правилност. Впрочем заключение относно техническото оборудване на автобус от марката „С.У.“, наред с гласните доказателства е достатъчно да се изведе извод, че няма допуснато нарушение на специалните норми относими за пътници - чл.68,ал.2 ; ал.3 ; чл.132 от ЗДвП или други от общ характер, които да са в пряка причинна връзка с получените травматични увреждания. Такива не са констатирани и от органите на МВР в лицето на свидетелите И.М. и В.В. - служители на КАТ Варна изпратени да отработят получения сигнал, подаден от самия водач.

Несъмнено, св.В. е в правото си да осъществява своите граждански права във връзка с ползването на обществения транспорт. Не случайно, тя е изисквала да и бъде издаден констативен протокол от сектор „Пътна полиция“ за възникналата травма. Събирането обаче на доказателства по реда на НПК за да могат да бъдат реализирани гражданско правни претенции е не само неприемливо, но дори е недопустимо. Не случайно дори в случаите на извършено престъпление и то което се преследва по тѣжба на пострадалия чрез тѣжба на пострадалия намесата на прокурора за осъществяване на граждански права е ограничено с условията посочени в чл. 48 и 49 НПК.

Предвид изложеното, на основание чл. 341, ал.2 и чл.243, ал.8 вр с ал.6,т.1 от НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 901 от 22.12.2021г., постановено по ЧНД № 5157 /2021г. по описа на РС- Варна, с което е потвърдено постановление на Районна прокуратура Варна от 19.11.2021г. за прекратяване на наказателното производство по д.п. №270/2016 по описа на Сектор ПП при ОД на МВР Варна

Препис от определението да се изпрати на жалбоподателят П. С. В. и адвокат Г.З..

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____